

РЕШЕНИЕ

№ 7068

гр. София, 15.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.10.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Румяна Лилова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Николай Ангелов

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Тафров, като разгледа дело номер **8834** по описа за **2013** година докладвано от съдия Румяна Лилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба с вх. № 23614 от 10.09.2013 г. по описа на Административен съд София – град (АССГ), подадена от "Синдикална взаимозастрахователна кооперация" (СиВЗК), с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управлението в [населено място], район „В.“, пл. „М.“ № 1, ет. 13, срещу Съдебно решение без номер от 25.07.2013 г., постановено от Софийския районен съд (СРС), Наказателно отделение, 112 състав по нахд № 10034 по описа за 2012 г. С последното е потвърдено Наказателно постановление (НП) № Р–10–175 от 21.04.2012 г., издадено от заместник – председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на дружеството – жалбоподател е наложена имуществена санкция в размер на 20000,00 (двадесет хиляди) лв., на основание чл. 317, ал. 3 от Кодекса за застраховането (КЗ).

В касационната жалба се навеждат доводи за незаконосъобразност на съдебното решение, предмет на касационна проверка, които предвид изложеното в нея се свеждат до такива за допуснато нарушение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). Касаторът, чрез процесуалния си

представител адв. К. от С. адвокатска колегия, поддържа, че решението, предмет на касационен контрол е без мотиви, тъй като въобще не е обсъдено заключението на допуснатата, изслушана и приета без оспорване съдебно – счетоводна експертиза. Съгласно това заключение всички счетоводни операции са правилно отразени в справка ТФЗ. Твърди, че в цитираната в касационната жалба част от съдебното решение, то противоречи на чл. 15 от Закона за нормативните актове (ЗНА). Оспорва също така взетото от районния съдия становище, че доколкото имуществената санкция се налага в минимален размер, въпросите относно правилната и индивидуализация не следва да се обсъждат. Предвид изложеното, моли отмяната на съдебното решение, предмет на касационен контрол, и постановяване на решение по същество, с което да бъде отменено обжалваното НП.

В съдебното заседание касаторът, редовно призован, представлява се от адв. К., който от негово име поддържа жалбата. По същество моли да бъде уважена по мотиви, изложени в жалбата.

Ответникът КФН, редовно призован, представлява се от редовно упълномощената юрисконсулт К., която от негово име оспорва жалбата. По същество моли нейното отхвърляне. Иска обжалваното съдебно решение да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, Дванадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е основателна, макар и не поради наведените в нея съображения.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу жалба срещу НП № Р-10-175 от 21.04.2012 г., издадено от заместник – председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор”. Не са изтекли както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

След обсъждане на събраните по делото писмени и гласни доказателства и доказателствени средства, въззивният съд е възприел за установена следната фактическа обстановка, въз основа на която е направил правния извод за законосъобразност на спорното НП и го е потвърдил, а именно:

На 30.07.2011 г. дружеството – жалбоподател е представило в КФН тримесечни справки за дейността си за второто тримесечие на 2011 г. съгласно задължението му, регламентирано в чл. 99, ал. 1 от Наредба № 30 от 2006 г. за изискванията към счетоводството, формата и съдържанието на финансовите отчети, справките, докладите и приложенията на застрахователите и здравноосигурителните дружества (по – надолу в текста само Наредба № 30). При преглед на справките свидетелят М. С.

е констатирал, че данните за изплатените обезщетения в тях не кореспондират с размера на изплатените обезщетения за второто тримесечие на годината. Констатирал е сериозно разминаване между сумите на изплатените претенции по справки ТФ.2 – „Отчет за доходите” (271000,00 лв) и ТФ.3 – „Отчет за паричния поток” (145000,00 лв.). Предвид това свидетелят приел, че дружеството е осчетоводило изплатени претенции, които не са реално извършени, тъй като в отчета за паричния поток била посочена сума на изплатени претенции в размер на реално изплатените – 145000,00 лв., а в този за доходите съвсем различна сума – 271000,00 лв. Поради това свидетелят преценил, че получените справки са неверни и не представят точно действителното състояние на дружеството. Предвид тези констатации издал спорния акт за установяване на административно нарушение (АУАН), като квалифицирал извършеното от касатора като нарушение на чл. 317, ал. 3 КЗ. Въз основа на така издадения АУАН, при идентично описание на обстоятелствата и извършеното нарушение, е издадено спорното НП.

За извършване на проверка на обстоятелствата, отразени в АУАН и в НП по делото са събрани и приети писмените доказателства, които се съдържат в административнонаказателната преписка, гласни доказателствени средства – показанията на М. Р. С. (актосъставител в хода на административнонаказателното производство) и е назначена, изслушана и приета съдебно-счетоводна експертиза, изготвена от вещо лице Мимоза В. В..

Въз основа на така събраните доказателства, въззивният съд е направил извод, че процесния АУАН и спорното НП са издадени от компетентни органи (чл. 320, ал. 1 и ал. 2 КЗ) и в рамките на законоустановените срокове по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН. Отразяването на обстоятелствата и дадената правна квалификация в АУАН и НП са съобразени с изискванията на чл. 42, т. 5 ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 ЗАНН. Приел е, че съгласно чл. 5 от Наредба № 30 справките се представят единствено за целите на финансовия надзор, поради което изискванията на Международните счетоводни стандарти (МСС) не дерогират разпоредбите на посочената наредба. Намерил е за неоснователни и доводите за нарушения на чл. 52, ал. 4 ЗАНН. Взел е становище, че по делото безспорно е установено подаването на невярна информация в КФН от дружеството – жалбоподател. Въпросът за вината не е обсъден доколкото е наказано юридическо лице, а този относно размера на наказанието също – доколкото е наложена имуществена санкция в минимален размер. В заключение въззивният съд е потвърдил спорния санкционен акт като законосъобразен.

Административен съд София – град, Дванадесети касационен състав, след съвещание, намира, че постановеното от районния съд съдебно решение е неправилно и незаконосъобразно, поради което следва да бъде отменено. Отменено следва да бъде и спорното НП.

Въпреки че, процесуалните права на касатора не са били ограничени и нарушени, а решението е мотивирано и издадено от законен съдийски състав, настоящият касационен състав намира, че то е постановено в нарушение на закона. Съображенията на касационния съд за това са следните:

След обсъждане на събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност въззивният съд е възприел за установена фактическата обстановка, описана в АУАН и НП, въз основа на която е направил правния извод законосъобразност на спорното НП. В едно изречение въззивният съдия е направил констатацията, че безспорно по делото било установено, че подадената в КФН информация е невярна. Преди това е

взел становище, че НП отговаря на изискванията на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН.

Съгласно чл. 42, т. 4 ЗАНН АУАН трябва да съдържа описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено. Според разписаното в чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН задължителен елемент от съдържанието на НП е описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и на доказателствата, които го потвърждават.

В процесното НП е посочено, че с писмо вх. № РГ-10-30-18 от 29.07.2011 г. „СиВЗК” е представила в КФН, управление „Застрахователен надзор”, невярна информация в справка № ТА.3 „Общи данни за застрахователния портфейл” към 30.06.2011 г., справка № ТФ.2. „Отчет за доходите” към 30.06.2011 г. и справка № ТФ.3 „Отчета за паричния поток” към 30.06.2011 г. (лист първи от НП). На лист втори от НП е конкретизирано, че данните за изплатените обезщетения в представените справки № ТА.3. „Общи данни за застрахователния портфейл” към 30.06.2011 г. и № ТФ.2. „Отчет за доходите” към 30.06.2011 г. не съответстват с размера на изплатените обезщетения в справка № ТФ.3 „Отчета за паричния поток” за второто тримесечие на 2011 г. Като се позовава на констатацията за наличие на значително разминаване в сумата на изплатените претенции съгласно Справка № ТА.3 „Общи данни за застрахователния портфейл” към 30.06.2011 г. и № ТФ.2. „Отчет за доходите” към 30.06.2011 г., в които като изплатени претенции за отчетния период е посочена сумата от 271 хил. лв. и от друга страна Справка № ТФ.3. „Отчет за паричния поток” към 30.06.2011 г., където изплатените претенции възлизат на 145 хил. лв., административно-наказващият орган е направил извод за невярност на предоставените данни за изплатените от СиВЗК обезщетения към 30.06.2011 г. По – надолу на лист втори от НП отново се посочва: „Следователно получената от „СиВЗК” информация за изплатените претенции с писмо вх. № РГ-10-30-18 от 29.07.2011 г. в справка № ТФ.2. „Отчет за доходите” към 30.06.2011 г., справка № ТА.3 „Общи данни за застрахователния портфейл” към 30.06.2011 г. и справка № ТФ.3 „Отчет за паричния поток” към 30.06.2011 г. е невярна и не представя точно действителното финансово състояние на „СиВЗК” (курсив наш).”

Видно от направения преглед на текста на спорното НП не се констатира при издаването му административнонаказващият орган да се е съобразил с разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, тъй като не е описал процесното нарушение, обстоятелствата, при които е извършено, както и доказателствата, които го потвърждават. В НП не се сочи в коя от представените справки се съдържа невярна информация и въз основа на какви доказателства се приема това, а се акцентира върху наличието на несъответствие и значително разминаване между данните, които се съдържат в тях. От друга страна, от редакцията на последното цитирано по – горе изречение може да се направи извод, че представената и в трите справки информация се счита за невярна такава от административнонаказващия орган. На фона на тази неяснота относно справката, в която се съдържа невярната информация, съдът констатира, че не са посочени и доказателствата, които потвърждават констатираното нарушение. По никакъв начин от текста на санкционния акт не може да се установи въз основа на какви данни административно – наказващият орган приема дадена информация, която се съдържа в представените от дружеството, сега касатор, справки за невярна, а друга за вярна (която също не индивидуализира). По този начин спорното нарушение е описано и в процесния АУАН, в противоречие с чл. 42, т. 4 ЗАНН, от където е пренесено и в спорното НП.

Като не е отчел гореизложеното, а вместо това е направил извод, че НП е съобразено с изискванията на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН и е разгледал спора по същество, въззивният съд е издал съдебен акт в нарушение на закона. Съставът на СРС е следвало да пристъпи към отмяна на санкционния акт само на формално основание поради несъобразяването на съдържанието му с посочена правна норма, вместо да разглежда и да се произнася по същество на спора. При така даденото описание на нарушението е нарушено правото на наказаното дружество да разбере за какво именно нарушение му е повдигнато административнонаказателното обвинение, респективно на по-късен етап му е наложена имуществена санкция. Изложеното дава основание за отмяна на НП, без да се обсъждат въпросите по същество. Разпоредбите на чл. 42, т. 5 ЗАНН и на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН са императивни и гарантират правото на защита на нарушителя. Така посоченото нарушение на процесуалните правила в административнонаказателното производство е съществено и е довело до ограничаване правото на защита на жалбоподателя, сега касатор, още от самото начало на производството, а именно да разбере какво точно нарушение се твърди, че е осъществил и да организира адекватно защитата си. Актът за установяване на административно нарушение поставя началото на административнонаказателното производство (чл. 36, ал. 1 ЗАНН), към който момент следва да е ясно извършването на какво нарушение се вменява. Констатираното формално нарушение на посочените разпоредби от ЗАНН е довело до незаконосъобразно привличане към административнонаказателна отговорност на касатора, тъй като съществено е било препятствано правото му на защита. Императивните изисквания на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН посочват задължителните реквизити на АУАН и НП, като по този начин се гарантират правата на нарушителя, включително и правото му по чл. 44 ЗАНН да направи възражения по акта. Тъй като не е отчел това, съставът на районния съд е постановил незаконосъобразен съдебен акт, който следва да бъде отменен. Отменено следва да бъде и спорното НП.

Ето защо и на осн. чл. 222, ал. 1, предл. първо АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд София - град, Дванадесети касационен състав, след съвещание,

РЕШИ :

ОТМЕНЯ Съдебно решение без номер от 25.07.2013 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 112 състав по нахд № 10034 по описа за 2012 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № Р – 10 – 175 от 21.04.2012 г., издадено от заместник – председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, с което на „Синдикална взаимозастрахователна кооперация”, с ЕИК[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 20000,00 (двадесет хиляди) лв., на основание чл. 317, ал. 3 от Кодекса за застраховането.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № Р – 10 – 175 от 21.04.2012 г., издадено от заместник – председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, с което на Синдикална взаимозастрахователна кооперация, с ЕИК[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 20000,00 (двадесет хиляди) лв., на основание чл. 317, ал. 3 от Кодекса за застраховането.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.